

sek és Schwarzbart és Zygielbojm kétségbeesett kérései ellenére, akik megtorlást vagy megtorlással való fenyegetést sürgettek, a nagyvilág közömbös maradt. A zsidó vezetők a szabad világban „nem tettek érzékelhető erőfeszítést, hogy nyomást gyakoroljanak kormányaikra bármiféle aktív segítségnyújtási politika érdekében”¹⁴.

A június 2-i és 26-i BBC-híradásokon kívül a lengyel emigráns kormány sok más erőfeszítést is tett, hogy tájékoztassa a szövetségeseket és a nagyvilágot a zsidók kiirtására irányuló módszeres német törekvésekről. Röviddel a kormány június 6-i ülése után, melyen a Lengyelországból kapott különféle titkos jelentéseket tárgyalták, Wladyslaw Sikorski tábornok, az emigráns kormány feje, üzenetet intézett a szövetségesekhez, hangsúlyozva, hogy „a zsidó lakosság kiirtása elképesztő méretekben folyik”. Június 9-én egy BBC-adásban figyelmeztette a világot, hogy „Lengyelország zsidó lakosságát pusztulásra ítélték. Mindez összhangban van azokkal a náci kijelentésekkel, miszerint az összes zsidót megsemmisítik, a háború kimenetelétől függetlenül.” Részletekkel szolgált a különböző lengyel városokban rendezett mé szárlások méreteiről, és tájékoztatta a világot, hogy igyekeznek felhívni a szövetségesek figyelmét ezekre az atrocitásokra. Június 10-én az emigráns lengyel hatóságok felhívást bocsátottak ki a szabad világ összes parlamentjéhez az általában Európában és különösen Lengyelországban foganatosított zsidóellenes intézkedésekkel kapcsolatban. A lengyel emigráns kormány ez irányú tevékenysége július folyamán megerősödött, amikor megkezdődött a varsói zsidók tömeges deportálása.

A lengyel zsidóság elpusztítására irányuló könyörtelen kampányról szóló jelentések 1942-ben az egész év folyamán rendszeresen eljutottak a szabad világ politikusaikhoz. Eltekintve attól, hogy bizonyos újságok belső oldalainon hébe-hóba kivonatossan közölték ezeket a jelentéseket, nem történt konkrét vagy érdemi intézkedés a lengyel zsidók tragikus helyzetének megkönnyítésére. A jelentésekből kiderült, hogy Auschwitzban és másutt emberirtás folyik, és hogy az „áttelepítések” valójában deportálást jelentenek.¹⁵ Hasonló tudósítások a náci végleges megoldási program részleteivel, konkrét javaslatokkal és nyomatékos kérésekkel 1943 és 1944 folyamán időről időre eljutottak a zsidó vezetőkhez Amerikába, Nagy-Britanniába, Svájcba, Törökországba és Palesztinába. A lengyelországi harcoló zsidókat képviselő Zsidó Nemzeti Bizottság 1943. március 17-én levelet írt Stephen S. Wise rabbinak, a Zsidó Világkongresszus vezetőjének, Nahum Goldmannak és a Jointnak, konkrét lépéseket javasolva a lengyel zsidóság maradványának megmentésére. 1943. november 15-én, hat hónappal a varsói gettó felkelésének leverése után, a bizottság vezetői Londonban a dr. Ignacy Schwarzbartnak küldött levelükben nemcsak a